

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.414/2025/3.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

dr. Székely G. Gábor ügyvéd

ügyvéd címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Kaposvári 10. sz. Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kiss Attila ügyvéd)

ügyvéd címe1

A per tárgya: bűncselekménnyel okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 71.P.20.861/2025/17.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az államnak 338.600 (háromszázharmincnyolcezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 4.232.538 forint és ennek 2023. július 15. napjától a kifizetésig járó törvényes kamata megfizetésére kártérítés jogcímén.

[2] Keresetének jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:518. §-át, 6:519. §-át, 6:520. §-át, 6:522. §-át, valamint a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránt indított gyorsított perről szóló 2020. évi LXX. törvény (Gyptv.) 2. § (1) bekezdését és 3. §-át jelölte meg.

[3] Az alperes ellenkérelmében 36.472 forint autópályamatrixa díj miatt érvényesített kártérítési igényt meghaladóan kérte a kereset elutasítását. Az alperest 36.472 forint autópályamatrixa díj mértékéig az elsőfokú bíróság bírósági meghagyással jogerősen marasztalta.

[4] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 266.450 forint perköltséget és az államnak 250.553 forint meg nem fizetett kereseti illetéket.

[5] Rögzítette, hogy a Nagyatádi Járásbíróság 13.B.20/2024/18. számú ítéletében a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 237. § (1) bekezdése szerinti bódult állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt bűnösnek mondta ki az alperest. A Kaposvári Törvényszék 2.Bf.248/2024/6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet a tényállás és az elkövetett bűncselekmény tekintetében helybenhagyta, a büntetést súlyosbította. A büntetőbíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2023. július 14-én bódult állapotban személygépjárművet vezetett, ennek során nem adta meg az elsőbbséget a rendszám2 forgalmi rendszámú Suzuki S-Cross típusú személygépkocsinak, amellyel összeütközött. A Suzuki S-Cross gépjárműben a káresemény következtében beállott károk gazdaságosan nem voltak javíthatók. A gépjármű tulajdonosa a cég1 Kft. volt, amely a 2022. május 19. napján létrejött szerződés alapján a gépjárművet átadta a felperesnek tartós használatra 60 hónapos futamidőre, bérleti díj megfizetése mellett. A felperes egy 2023. november 21. napján kelt számla alapján bruttó 2.794.000 forintot fizetett a bérbeadónak „személygépjármű kezdő bérleti díj” címén, majd 2024. június 11. napján további bruttó 1.402.066 forintot „rendszám2 szerződés zárási elszámolás” címen.

[6] A felperes a keresetében ezt a két utóbbi összeget érvényesítette kárként. Azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a kár összegét az alperes vitatásával szemben nem bizonyította. Az alperes azt nem tette vitássá, hogy a gépjármű gazdasági totálkárosnak minősült, és a felperes nem tudta használni a balesetet követően. Ugyanakkor az egyedi bérleti szerződés tartalma alapján nem volt megállapítható, hogy mely szerződéses rendelkezés alapján kellett a felperesnek a szerződés zárási elszámolásaként 1.402.066 forintot megfizetnie a lízingbe adó részére, és a fenti összeg mely szerződéses rendelkezésen alapuló számítás eredménye. A felperes ugyan csatolta az általános szerződési feltételeket, de az egyedi szerződés zárását szabályozó rendelkezést nem jelölte meg. Önmagában az, hogy a felperes a fenti összeget a számla alapján a szerződés zárása jogcímén megfizette a bérbeadónak, a kártérítésként fizetendő összeg bizonyítására – az irányadó szerződéses háttér megjelölése és a szerződés zárása tárgyában született egyéb dokumentáció csatolása hiányában – nem alkalmas. A felperes által 19. sorszám alatt csatolt rendszám2 elszámolás eredete, hogy mikori időpontra ki és milyen tételekkel számolt el, nem állapítható meg, így nem vehető figyelembe mint a szerződés zárásának alapjául szolgáló dokumentum. Egyébként pedig az 1.402.066 forint összecszerűségében sem egyezik egyik elszámolásban szereplő tétellel sem, nem állapítható meg, hogy a felperes az elszámolás melyik tételét teljesítette. Életszerű és nem vitatható igény, hogy a felperes az addig bérelt, azonban az alperes bűncselekménye következtében használatából kiesett gépjármű helyett azonos vagy hasonló felszereltségű gépjármű használatát igyekszik biztosítani, azonban a felperes nem csatolta az új gépjármű bérleti szerződését, amely alapján azt használhatta. Szerződés hiányában nem ellenőrizhető a kezdő bérleti díj megfizetésének szükségessége és összege, önmagában a költség megfizetését igazoló számla nem elegendő bizonyíték. Az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítási indítványait elutasította. A gépjárművet vezető személy – aki egyben a felperes tagja is – meghallgatása szükségtelen volt, miután a fent megjelölt bizonyítékok hiányát a felperes előadásának minősülő tanúvallomás nem pótolhatta. A büntetőügy teljes anyaga beszerzésére sem volt törvényi lehetőség releváns bizonyítandó tény és a bizonyíték alkalmasságának megjelölése hiányában.

[7] Az ítélettel elbírált részben a polgári perrendtartásról szóló 2016.évi CXXX. törvény (Pp.) 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles megfizetni az alperes jogi képviselővel felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alkalmazásával megállapított 209.803 forint + áfa jogi képviselői munkadíjat. A felperes köteles megtéríteni a tárgyi költségfeljegyzési jogra figyelemmel meg nem fizetett 250.553 forint kereseti illetéket is.

[8] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és azt kérte, hogy az ítéltábla kötelezze az alperest, fizessen meg a felperesnek 4.232.538 forint tőkét és 2023. július 15. napjától a kifizetésig számított törvényes kamatát. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 380. § c) pontja és 381. §-a alapján, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mellőzte annak megállapítását, hogy míg a felperes teljes körű, minden elemében okiratokkal igazolt és jogszabályi hivatkozásokkal ellátott kereseti kérelmet és érdemi nyilatkozatokat terjesztett elő, addig a jogi képviselővel eljáró alperes a kereseti kérelemben foglaltakat pusztán általánosságban vitatta. Kiemelte, a Gyptv. rendelkezéseiből nem vonható le az a következtetés, hogy az eljáró bíróságot ne terhelné alaki és anyagi pervezetési, közrehatási, illetve hiánypótlási kötelezettség. Ebben a kérdésben a gyorsított per a Pp. szabályaitól nem tér el. Az elsőfokú bíróság a felperest a per során nem hívta fel hiánypótlásra, anyagi pervezetést nem alkalmazott, eljárási cselekményei a felek beadványainak megküldésére korlátozódtak. Téves és iratellenes, hogy a felperes a felmerült kárának összecszerűségét az alperes vitatásával szemben nem bizonyította. Valamennyi kártételt számlával támasztott alá, a lízingcéggel kötött szerződését becsatolta és mellékelte az általános szerződési feltételeket is. Ezzel szemben az alperesi nyilatkozatok egyikéhez sem tartozott konkrét tény és/vagy jogállítás. Tekintettel arra, hogy deliktualis felelősségről van szó, a bizonyítási teher megfordult, és az alperesnek kellett volna bizonyítani a kártérítési felelősség bármely konjunktív elemének a hiányát. Az állított hiányosságokat az ellenkérelemben meg kellett volna jelölnie, és utalnia kellett volna a felperesi jogi érvelés vagy tényállítás esetleges ellentmondásaira. Amennyiben az alperes ezt megtette volna, akkor lett volna az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy a szükséges hiánypótlási felhívás mellett utasítsa el a keresetlevelet. A lízingcéggel kötött szerződések és a felperes által számlával bizonyított kifizetések a kár összegének és nem jogalapjának bizonyítékeként lettek csatolva. Ezek ellen az alperes ellenbizonyítással élhetett volna, továbbá a bíróságnak az összecszerűség kérdésében szükség esetén szakértői bizonyítást kellett volna lefolytatnia. Amennyiben pedig a bíróság a csatolt elszámolást nem tekintette relevánsnak, kétsége támadt a felperes által csatolt mellékletek bizonyító erejét illetően, vagy az összecszerűség kiegészítésre, magyarázatra szorult volna, úgy hiánypótlás alkalmazásának lett volna helye. Emellett megengedhetetlen prejudikációt tartalmaz az ítéletben az, hogy a tanúbizonyítás szükségtelen volt. A kár mint a kártérítési felelősség megállapításának szükségképpen eleme, valamint annak mértéke egyrészt ténykérdés, másrésztől nem szerződéses rendelkezésen alapul. Az elsőfokú bíróság a bizonyítandó tényekkel és a bizonyítási teherrel összefüggésben semmiféle, a konkrét jogvitára egyediesített tájékoztatást nem adott, az alperes pedig az eljárás során a keresetben foglaltakat csak általános módon vitatta. Ezért a bíróságnak az alperest tételes nyilatkozattételre kellett volna felhívni, hogy adja elő, a keresetet mennyiben és milyen ok miatt támadja, és ehhez képest kellett volna tájékoztatni a feleket a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherrel.

Bizonyítatlanság miatt a keresetet csak az ilyen tájékoztatást követően lehetett volna elutasítani. Az elsőfokú bíróság tényállást ugyan megállapított, de ítélete teljes mértékben nélkülözi azokat az anyagi jogi szabályokat, amelyek alapján a kereset megalapozottságát vizsgálta. A Pp. 237. § (1) bekezdésének megfelelően, ha a fél perfelvételi nyilatkozata hiányos, nem kellően részletezett vagy ellentmondó, a bíróság közrehat abban, hogy a perfelvételi nyilatkozatát teljeskörűen előadja. A felperes álláspontja szerint erre a másodfokú eljárás során is lehetőség van, így a másodfokú bíróság tájékoztatása után a perfelvételi nyilatkozatait, bizonyítási indítványait pontosítani tudja. Hivatkozott a BH2025.76, BH2021. 268, BH2023. 248 számú eseti döntésre, valamint a Kúria Pfv.21/953/2012/5. és a Fővárosi Ítéltábla Mf.31.170/2023/9. számú határozatára.

[10] Emellett kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a bírósági meghagyással szembeni ellentmondás illetékéről és annak viseléséről, amely a Pp. 182. § (3) bekezdésébe ütközik.

[11] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[12] Az elsőfokú bíróság az ítéletében elbírált keresetet elutasította, a felperes pedig teljes helytadás iránt fellebbezett, így az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdésének megfelelően első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése.

[13] A felperes keresetében – ahogy maga is hivatkozott rá – szerződésen kívüli kártérítési igényt érvényesített. Jogosan hiányolta az elsőfokú ítéletből azokat a jogszabályokat, amelyek alapján a bíróság a döntését meghozta, ezért az ítéltábla rögzíti, hogy a szerződésen kívüli kártérítési felelősség alapvető szabályait a Ptk. 6:519. §-a, 6:520. §-a és 6:522. §-a tartalmazza. Eszerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy magatartása nem felróható. Főszabály szerint minden károkozás jogellenes, a törvényben megjelölt kivételektől eltekintve. A kártérítési kötelezettség alapján a károkozó köteles megtéríteni a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést, az elmaradt vagyoni előnyt és a károsultat ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költségeket. Az ítéltábla rámutat, a Pp. 2. § (1) és (2) bekezdéseire, 4. § (2) bekezdésére és 170. § (2) bekezdésére figyelemmel a kereset előterjesztő fél feladata a kereset alapjául szolgáló tények, a kereset jogalapja és az arról szóló jogi érvelés előadása, hogy a megjelölt tényekből a jogalapra tekintettel miért következik a kereseti kérelemben írtak teljesítése. Ellentétben a fellebbezésben foglaltakkal, a Pp. 165. § (1) bekezdésének megfelelően a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének következményeit is ez a fél viseli. Mindebből az következik, hogy – a felperes hivatkozásával ellentétben – nem az alperes, hanem a kártérítési igényt érvényesítő felperes feladata annak előadása és vitatás esetén bizonyítása, hogy az alperes pontosan mely magatartásával okozati összefüggésben pontosan milyen jellegű és összegű kára keletkezett. A Ptk. 6:519. §-ának megfelelően az alperes bizonyítási érdekébe pusztán annak igazolása tartozik, hogy a magatartása nem volt felróható. Jelen esetben az alperes a felróhatóság hiányára nem hivatkozott, tehát alperesi bizonyítási érdek a perben nem volt.

[14] Az nem volt vitatott, hogy az alperes balesetet okozott, és ezzel okozati összefüggésben megsérült a felperes által használt gépjármű. Az sem volt vitatott, hogy a gépjárművet a felperes lízingelte, és a lízingbe adó számára a keresetben érvényesített két, számlával igazolt összeget meg is fizette. Azonban az alperes, nyilatkozatainak tartalma szerint, vitatta azt, hogy a felperes jogosult lenne ezen összegek érvényesítésére minden további magyarázat és jogi levezetés nélkül, pusztán a számlák csatolása folytán. Ezt a nyilatkozatot tartalmazza már az eredeti, utóbb joghatályosan csatolt ellenkérelme is, majd kifejtette a 3., 5. és 13. sorszámú nyilatkozataiban is. Tehát az nem volt kérdéses, hogy a felperes a keresetben általa megjelölt költségeket megfizette-e, az viszont vitás volt, hogy megállapítható-e az, hogy ezen összegek megfizetése az alperes kárt okozó magatartásával okozati összefüggésben vált szükségessé.

[15] Az ítéltábla megállapította, a felperes az új lízingszerződés megkötésével kapcsolatos kezdeti önerő többletfizetési kötelezettségről a tényeket előadta. Bár a keresetnek ez a része is szüksézt, de érthető, hogy azért kéri ezen összeg megfizetését, mert az az álláspontja, hogy ez a balesetet szenvedett gépjármű pótlásával kapcsolatos költség, és azt az alperesnek kell viselnie. Azonban az ítéltábla rámutat, hogy ennek az összegnek a felmerülése a balesettel valójában nincs okozati összefüggésben. A felperes a Ptk. 6:522. § (2) bekezdésének megfelelően a gépjárművet károsító baleset miatt őt ért vagyoni hátrány kiküszöböléséhez szükséges költségeket kérheti. Azonban az új lízingszerződés megkötésének költsége túlmutat a baleset következményein. Nem volt szüksézt, hogy a felperes a baleset miatt új lízingszerződést kössön, dönthetett volna úgy, hogy a gépjárművet egyáltalán nem pótolja, gépjárműlízing helyett gépjárművet vásárol vagy gépjárművet bérel, használt gépjárművet vásárol, más típusú gépjárművet vásárol. Tehát bármilyen, a gépjármű pótlásával kapcsolatos költség nem a balesetből, hanem a felperes döntéséből ered, így semmiképpen nem áll okozati összefüggésben az alperes magatartásával.

[16] A másik igényelt költség a korábbi lízingszerződés lezárása miatt fizetett összeg. Amennyiben lízingelt gépjárműben következik be kár, akkor valóban előfordulhat, hogy a lízingbe vevő a szerződés korai lezárása miatt valamilyen többletköltség fizetésére válik kötelezetté. Ezzel kapcsolatban azonban a felperes semmit nem adott elő. A gépjármű gazdasági totálkára miatt károsodott személy a gépjármű tulajdonosa, a lízingbe adó volt. Lehetséges, hogy az ebből eredő károkat valamilyen elszámolás alapján a lízingbe adó a felperesre terhelte a köztük létrejött lízingszerződés rendelkezései alapján, azonban a felperes a perben egyáltalán nem vezette le, hogy milyen elszámolás alapján milyen költségeket viselt a lízing azonnali lezárása miatt. Emiatt nem lehet ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy a felperes által megjelölt költség a balesettel okozati összefüggésben következett be.

[17] A felperes a fellebbezésében egyrészt azzal érvelt, hogy az alperes a keresetben foglaltakkal szemben nem terjesztett elő elég részletes vitatást, másrészt pedig azzal, hogy az elsőfokú bíróság nem hatott közre hiánypótlás, illetve anyagi pervezetés útján abban, hogy a keresetét megfelelően előadhassa.

[18] Az ítéltábla ezzel szemben rámutat, sem a Pp. 176. § (5) bekezdésében írt hiánypótlási kötelezettségből, sem a Pp. 237. § (1) bekezdése szerinti anyagi pervezetési kötelezettségből nem következik, hogy a bíróságnak lenne a feladata, hogy a fél helyett meghatározza, milyen részletességgel kívánja előadni a keresetét. A bíróság arról nem tájékoztathatja a felperest, hogy az általa előadottak nem alkalmasak arra, hogy a kereset teljesítését megalapozzák. A felperes ezzel együtt láthatóan tisztában volt, hogy a kártérítés körében releváns tényeket neki kell bizonyítania, mert éppen erre indítványozta a tanú meghallgatását. Ugyanakkor a tanúbizonyítás nem pótolhatja a fél tényelőadását. Az alperes közölte, hogy azért vitatja a keresetet, mert álláspontja szerint nincs levezetve, hogy a megjelölt összegek megfizetésére a balesettel okozati összefüggésben került sor. A rendelkezési jogra tekintettel a felperes felelőssége eldönteni, hogy egy ilyen kifogást követően részletesebben is meg kívánja-e indokolni a keresetét vagy sem. Emellett a felperes tévesen hivatkozik arra is, hogy a bíróság köteles lett volna a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről kioktatni a feleket, és hogy enélkül bizonyítatlanságra alapított ítélet nem hozható. A Pp. 237. § (2) bekezdésének megfelelően a bíróság csak akkor köteles tájékoztatást adni a bizonyítással kapcsolatban, ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra, vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli. Ebben az esetben a bíróság a felet a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint esetleges sikertelenségének következményeiről tájékoztatja. Jelen esetben azonban a probléma nem a tények bizonyításával volt, hanem azok előadásának, részletezésének hiányával, így bizonyítási szükséglet már valójában nem merült fel.

[19] A felperes a fellebbezésében nem jelölte meg egyértelműen, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését mely eljárási szabály megsértésére alapítja. Az általa a fellebbezésben előadottak – a fent kifejtettekre figyelemmel – nem indokolják az ítélet hatályon kívül helyezését sem a Pp. 380. § c) pontja, sem a Pp. 381. §-a alapján.

[20] Összességében tehát az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy az alperesi magatartás és a felperes által megjelölt kár közötti okozati összefüggés az egyik költségelem tekintetében nem áll fenn, a másik esetében pedig nem bizonyított, ezért a Pp. 383. § (2) bekezdésének megfelelően az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[21] A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 182. § (2) bekezdésének megsértésével nem döntött az ellentmondás illetékéről. Az ítéletből valóban nem tűnik ki, hogy az elsőfokú bíróság rendelkezett volna az ellentmondás illetékéről, de erről nem is kellett, ugyanis azt az alperes az ellentmondásához megfizette, így egyéb rendelkezés híján a terhén maradt.

[22] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. § alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdése értelmében viseli a fellebbezési eljárás költségeit. Az alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő, így képviselési költség nem merült fel. A felperes a

tárgyi költségfeljegyzési jogra tekintettel meg nem fizetett összesen 338.600 forint illetéket köteles a Pp. 102. § (1) bekezdésének megfelelően az állam javára megfizetni.

[23] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a fellebbezési illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. január 27.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.

bíró